

ÓLGA NOVO

DOSSIER DE LECTURA ELABORADO POR
SILVIA SALGADO EN COLABORACIÓN
COAS BIBLIOTECAS DE OLEIROS

FALADOIROS LITERARIOS & CLUBS DE
LECTURA

**SOBREVIVÍN E SOBREVIVO PORQUE VEXO A BELEZA E VAI
CONMIGO
SOBREVIVÍN E SOBREVIVO PORQUE A BELEZA ME VE E VOU
CONTIGO.**

OLGA NOVO

Olga Novo é unha das voces máis significativas da poesía galega actual. A súa obra caracterízase pola conexión entre corpo, territorio e memoria. A poesía de Novo bebe da Galicia rural, do erotismo feminino, da historia familiar e dun uso sensorial e orgánico da lingua.

Feliz idade é unha obra que late. A súa forza nace da capacidade de Olga Novo para converter a experiencia vital en poesía intensa e luminosa. O nacemento, o desexo, o territorio e a memoria familiar fórmanse aquí como un único corpo poético. É un libro que

convida a sentir, pensar e
revisitar.

OLGA

Olga Novo naceu na aldea de Vilarmao (A Pobra do Brollón, Lugo) en 1975. Poeta, ensaísta, tradutora e crítica literaria, exerce a docencia no ensino secundario e é doutora en Filoloxía galega pola Universidade de Santiago de Compostela, e de Estudos Hispánicos pola de Rennes2 (Alta Bretaña), onde foi profesora entre os anos 2004-2011. Como estudosa da literatura publicou as obras *Por un vocabulario do sexo. A terminoloxía erótica de Claudio Rodríguez Fer* (1995), *Ou lume vital de Claudio Rodríguez Fer* (1999, reed. 2008), *Uxío Novoneyra. Lingua loaira* (2005, Premio

Ánxel Fole) e Leda m'and'eu. Erótica medieval galaica (Premio de Historia Medieval de Galicia e Portugal, 2011). Ademais participou en numerosos congresos, xornadas e seminarios ao redor de temáticas literarias relacionadas co erotismo, o feminismo, as vangardas, o celtismo, o mundo rural etc. Como tradutora, é autora da versión en castelán das Vidas imaxinarias, de Marcel Schwob (KRK Editores, 2009) e do contradiccurso das mulleres. Historia do feminismo, de Carmen Blanco (Nigra, 1997). Ao galego traduciu, do francés, o primeiro volume do Diario de Stendhal (Toxosoutos, 2012). Como poeta, publicou as obras A teta sobre ou sol (1996), Nós nus (Premio Losada Diéguez de Creación, 1997; 2ª ed. 2021), A cousa vermella (2004), Cráter (Premio da Crítica española, 2011) e Feliz Idade (Premio da Crítica española, da Crítica galega e Premio Nacional de poesía). Traducida a diversas linguas, en castelán publicou a antoloxía persoal Os líquidos íntimos (Cálamo, 2012) e Felicidad (Olifante, 2020)

POR QUE A LEMOS

Ler a Olga Novo é achegarse a unha das voces máis intensas, libres e emocionantes da poesía galega contemporánea. A súa escrita é carnal, intuitiva, profundamente sensorial. Novo combina o íntimo e o telúrico cunha forza que impacta dende o primeiro verso.

Treballa o galego cun coidado extraordinario: a súa poesía soa, respira, latexa. CADA PALABRA PARECE ESCOLLIDA PARA ABRIR SIGNIFICADO E EMOCIÓN.

FELIZ IDADE

Querido lector, querida lectora: escollemos Feliz Idade para incluílo

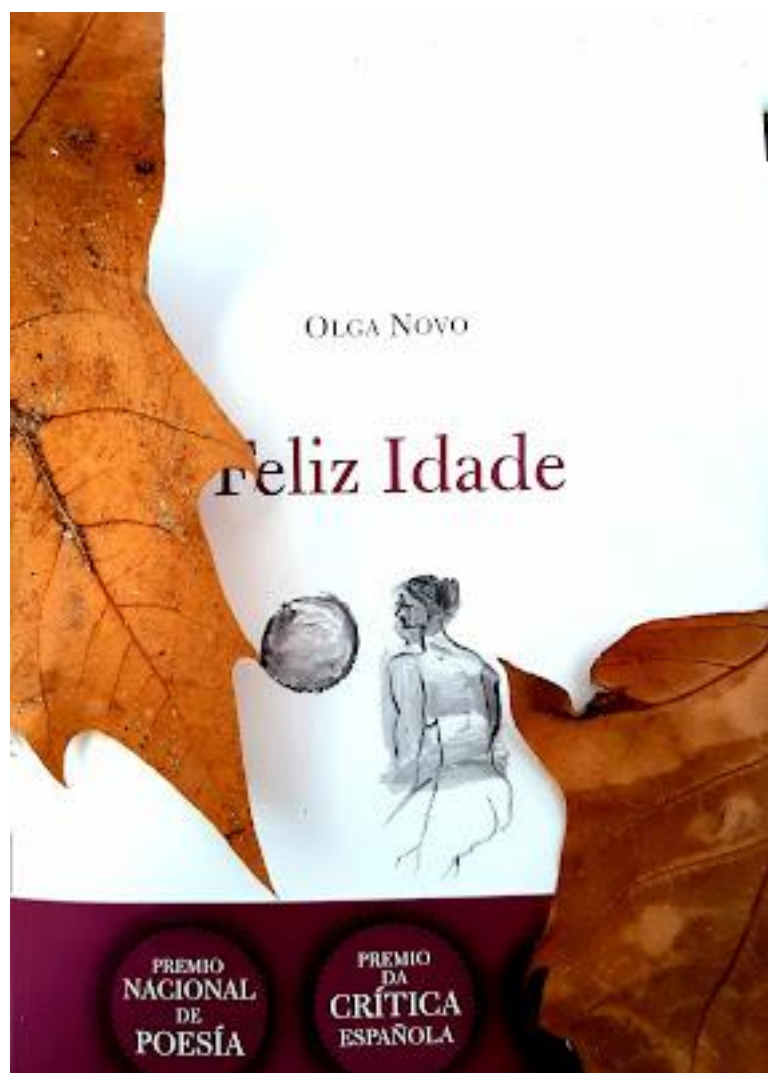
no noso monográfico grandes premios. En breve comentáremolo no noso espazo e tempo de encontro.

Feliz idade (2020) é un dos poemarios máis intensos e recoñecidos da poesía galega contemporánea. Olga Novo constrúe unha obra onde o corpo, a maternidade, o loito e a identidade se entrelazan nunha linguaxe de enorme potencia emocional. O libro dialoga coa vida e coa morte desde unha perspectiva que celebra a existencia mesmo en momentos de dor.

O poemario foi galardoado co **Premio Nacional de Poesía** pola súa capacidade para renovar a tradición lírica, a forza da súa imaxinería e a singularidade da súa expresión poética.

En Feliz idade, Novo sitúase nun momento vital decisivo: o nacemento da súa filla e a morte do pai. Estes dous polos temporais permiten artellar unha reflexión sobre a liñaxe, a continuidade vital e a fragilidade humana.

A maternidade represéntase como experiencia física, emocional e transformadora, unha irrupción de vida que reorganiza o mundo afectivo. O poemario aborda a morte desde unha construción poética que converte a ausencia en enerxía creadora. O pai érguese como presenza constante, evocada pola memoria e pola identidade.

O **CORPO** é territorio de **PRACER, DOR** e **MEMORIA**.

Novo presenta un erotismo libre, esencialmente feminino.

A autora incorpora paisaxes, ritmos e símbolos da Galicia interior, facendo do galego un espazo afectivo e cultural.

A obra integra **NACEMENTO, VIDA** e **MORTE** nun mesmo fluxo que se manifesta no corpo e na memoria familiar.

A lingua galega funciona como un corpo vivo, capaz de expresar afectos, raíces e vínculos coa terra.

Escolle un ou dous poemas desta obra. Imos lelos en voz alta na biblioteca. Cántame por que o escolliches.

Lendo espéroche

Silvia Salgado